

Ἄσε στή λησμονιὰ τῆς ἀγκαλιᾶς σου
νὰ γείρω τὸ σβησμένο μου κεφάλι.
Σκουτάρι ἄς εἶν' τὰ χέρια τὰ δικά σου
γιὰ τὴ βουὴ τοῦ κόσμου καὶ τὴ ζάλη.

Σὲ τέτοιο μέσ' ἀπάνεμο λιμάνι
ἓνα φιλι ἀγαθό, θερμὸ ἓνα χᾶδι,
ἄς ἔρθῃ τὴν ψυχὴ μου νὰ μαράνη
κι ἄς τὴν ἐπροβοδίση ἀργὰ στὸν ἄδη.

ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ

ΜΟΝΟΚΟΝΤΥΛΙΕΣ

ΚΑΣΤΡΟ

Συντρίμια, μπάλες, σίδερα, σκόρπια μακριὰ ἀπ' τὴ χώρα,
Κάποιαν ἀνήμερη σφαγὴ θυμίζουσι ἐδῶ πέρα.
Κ' ἡ Γίς, μάννα πονετικιά, ὑψώνει χλόη τώρα
Νὰ κρύψει τάνομήματα ἀπ' τὸν Τρανὸ Πατέρα.

ΦΥΛΑΚΗ

Ὅγρη καὶ ὀλοσκότεινη τῆς φυλακῆς ἡ τρύπα,
— ὦ! τὴν ἀσκήμεια πρὸς τὸ φῶς ξεχύνει σὰν κρατήρας.—
Λὲς τρομαγμένος ὁ ἄγνος ἥλιος ἀποτραβιέται
Ἄπ' τὰ κλεισμένα θύματα τοῦ Κόσμου καὶ τῆς Μοίρας.

ΜΑΡΜΑΡΩΜΕΝΟΣ

Σὰν ξωτικό καὶ σὰ στοιχειό, κι ὅ,τι ἀπέθαντο εἶναι,
Χρόνια τὰ Ἑλληνικὰ βουνα σὲ εἶδαν νὰ διαβαίνεις,
Κόδμε, Ἰχιλλέα, Ἀλέξανδρε, Ἀκρίτα, Κωσταντίνε.
Λένε πὼς ἔμαρμάρωσες τώρα, μὰ δὲν πεθαίνεις.

ΠΑΡΑΠΟΝΟ

Πίσω μιὰ Ἑλλάδα ἀγύριση—αὐτὴ θάμα τοῦ κόσμου!—
Μιὰν ἄλλη σὰ γερὸ κορμὶ τὴν ξαγναντέβω μπρὸς μου.
Κ' εἶταν ἐγὼ νὰ γεννηθῶ στοῦ ξεπεσμοῦ τὰ χρόνια,
Νὰ σκάβει με ἡ ἀρρώστεια τῆς κ' ἡ ξένη καταφρόνια.

ΠΙΚΡΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Θαμένη σου περνᾶ ἡ ζωὴ—ὦ! τὴν πικρὴ ἀσκημάδα!—
Σὲ κάποιον πού ἀνοίχτηκε στὰ στήθεια σου Καιάδα;
Μαῦρο κορίτσι! Μοῦρχεται ὁ ξένος λογισμός,
«Κάλλιο νὰ εἶναι ὁμορφος κανεὶς παρὰ καλός».

ΦΙΛΩΔΟΞΙΑ

Τὰ ταπεινὰ τὰ μίσησες καὶ τὴ ζωὴ τὴ στείρα.
«Λησμονημένος μὴν περνᾶς καὶ ἄδοξος μὴ γέροντις»,
Σοῦ κράζει ἀμαρτωλὴ φωνὴ μὲ μιὰν ἀνάτα πύρα.
«Ἄφου δὲ δείχτηκες Χριστός, Ἡρόστρατος νὰ γένεις!»

ΣΤΟΥΣ ΠΕΘΑΜΕΝΟΥΣ

Στοὺς τάφους σας προσκνητηγῆς, λουλούδια νὰ σᾶς φέρω
Δὲν ἔρχομαι. Εὐλαβικὰ καντὶλι δὲ σᾶς καίω.
Μὲς τὴν καρδιά μου δὲ χωρεῖ χαρὰ ἢ λύπη τώρα,
Κ' ἡ χάρη δὲ μ'ἀπόμεινεν ἀκόμα οὐδὲ νὰ κλαίω.

ΨΥΧΑΡΗΣ

Προφήτες τοῦ τοίμασανε τὴ στράτα καὶ προδρομοί
Καὶ δὲν περνᾶ σὰ βασιλιᾶς καὶ σὰν κατακτητῆς.
Ἐνα σταυρὸ σηκώνοντας καὶ τῆς Φυλῆς διωγμένος
Τραβάει πρὸς τὸ Γολγοθᾶ ὁ Ἀναγεννητῆς.

Πάτρα, 1912

ΜΕΝΙΟΣ ΖΩΓΡΑΦΟΣ

ETTORE MOSCHINO

ΤΡΙΣΤΑΝΟΣ ΚΑΙ ΙΖΟΛΗ^(*)

ΟΙ ΑΡΧΟΝΤΕΣ (ἔξω φρενῶν ἀπὸ τὸ θυμό.)

Σκάσε, τρελέ, — Ξεδιάντροπε!

ΤΡΙΣ.

Καὶ τούτη,

δὲν τὴ λατρεύεις τὴν καλὴ κυρά σου;
καὶ δὲν τὴν ἔχεις σκλάβα; Τὸ ρηγάτο
δὲ μοῦδωκες, καὶ μ' ἔκαμες σεργούνη;
Κ' ἡ μούρη αὐτὴ δὲν εἶναι ἢ πιὸ κακούργα
στοὺς διαλεχτούς σου μέσα τοὺς βασσάλους;
(Γυρῶζει καὶ δείχνει τὸν Ἀντρέττο. Ὁ
Ρήγας γελᾷ δυνατὰ καὶ καλόκαρδα.)

P M

Χά, χά! Μ' ἀρέσει μὲ τὰ μέτωρά του!

ΑΝΤ.

Δαγκάνει! — Κύρ Ἀντρέττο, ἐσὺ τί λέγεις;
(μὲ σκληρὸ τόνο.)

P M

Λέγω, καλέ μου ἀφέντη, ἂν μοῦ τὸν δώκης,
θὰ τὸν τραβήξω ἀπ' τὰ τσουλούφια πάνου
στὸν πύργο τὸν ψηλό· θὰ τὸν κρεμάσω
σὲ μιὰν ἀντέννα, σὰν κλαμένο μῆμο,
καὶ στὴν ἀνεμοζάλη καὶ στίς μπόρες
θὰ παραδέρνη, σκιάχτρο γιὰ τοὺς μπούφους
τοὺς γουρλομάτες καὶ τίς νυχτερίδες!

P.M.

Μοναδικὸ τάστειο! — Καὶ σύ, καλή μου,
(Πρὸς τὴ Ρήγισσα.)

ΙΖΟΛ.

νὰ σοῦ τὸν δώσω, τί λὲς νὰ τὸν κάνης;
Εἶναι τρελός, ἀλήθεια· μὰ τὸν τρέμω!
Ἄφησε νὰ πηγαίνω!

ΤΡΙΣ.

(προχωρεῖ, ζυγώνοντας πρὸς τὴν Ἰζόλη.)

Ἄχι, καλή μου
ρήγισσα, μὴ μοῦ φύγης! μὴ μ' ἀφήσης!
μὴ μὲ καταφρονέσης! σὲ ἱκετεύω!
Δὲς με ἴσα μέσ' στὰ μάτια, καὶ στοχάσου!
Δὲν τὴ θυμᾶσαι τὴν κόκκινη μέρα,
ποῦσφαξα γὼ τὸ δράκο, καί, ὄλη σπλάχνος,
στὰρχοντικό σου μέσα ἐσὺ μ' ἐδέχτης;
καὶ φώναζες: «Μητέρα! βάγιες! ἄβρες!
τὰ μπάλαμα ἐτοιμάστε τὰ σωτήρια,
τὸ νηπενθές, τὸν αἰμοστάτη! Θέλω
νὰ γιάνω τὸν ἱππότη, τὸ λεβέντη,
ποῦναι ἀπὸ γένος μέγα!» ὦ ξεχασμένη.
δὲν τὸ θυμᾶσαι;

ΙΖΟΛ.

Ἄνοστε μυθολόγε!

Τί θέλεις νὰ θυμοῦμαι; Δὲ σὲ νοιώθω!

ΤΡΙΣ.

Κι ἄρχισα ἐγὼ νὰ ταξιδεύω τότε
στὰ πράοι' ἀκρογιάλια τοῦ γιалоῦ σου,
καὶ ἀρμόνιζα τὸ βράδυ στὸ λαγοῦτο
γλυκόλαλα τραγούδια. Στῶν κυμάτων
ἀπάνου τὸν ἀφρόν ἢ μελωδία
κυλοῦσε ἢ τολμηρή, καὶ μὲ τῶν ἀστρων
χόρευε τὸ χορὸ· μὰ τὴν αὐγούλα,
στὸ γαλανὸ τὸ πέλαγος ἀπάνου,
ἔδειχνες σὺ τὴ ρόδινη μορφὴ σου,
καὶ μ' ἔκραζες! — Θυμᾶσαι;
(Σιγοτραγουδεῖ ἓνα γλυκὸ καὶ θλιβερὸ σκοπό.)

(*) Κοίταξε ἀριθ. 463, 464, 465, 466 καὶ 467.

ΙΖΟΛ. Καὶ ποιὸς τέτοιες
τρέλες καὶ παραμύθια σοῦχει μάθει ;
Θὰ ρούφηξες κρασί φαρμακωμένο,
καὶ μεθησμένος εἶσαι ἀκόμα !

ΤΡΙΣ. Naί, εἶμαι
γιὰ σένα μεθησμένος, καὶ μὲ σένα !
Μὰ τὸ κρασί μου εἶναι κρασί δικό σου,
κ' ἤπιαμε οἱ δύο μας τὸ ἴδιο τὸ μεθήσι !
Στὸ πέλαγος, ἐκεῖ ! Μαλλιῶν χρυσάφι
στόλοχρυσο καράβι ἐσὺ σκορποῦσες·
σοῦ ἔφερον' ἐκεῖ τὸ φλόγινο ποτήρι,
σὰ φυλλοκάρδι δλάνοιχτο, ἡ Βραγγιάνα·
καὶ ἀνάμεσα στὸ πράσινο νησί σου
καὶ στὸ βοερό τὸ πέλαγος, ἀπάνου
στὸ θαμπὸν ἡσκιον, εἶδαμε κ' ἐρχόταν
ὁ Χάρος· μ' ἀπ' τὸν Οὐρανό, ἡ Ἀγάπη !

(Τινάζεται ξαφνικά, τρομαγμένη καὶ
ὠργισμένη ἡ Ρήγισσα. Στυλώνεται ἀν-
τίκρου στὸν τρελό, κ' ἐρεθίζει τὸ Ρήγα
νὰ τὸν παιδέψη. Οἱ ἄλλοι παρόντες,
παίρνοντας θάρρος ἀπὸ τὰ λόγια τῆς
Ρήγισσας, τοῦ ξαναρίχνονται. Ὁ Κα-
κὸς Νέος, ὁ Ἀντρέττος, ὁ Δενοάλης
καὶ ὁ Γοντοῖνος εἶναι ὁ ἀντίμαχος ΧΟ-
ΡΟΣ, καὶ ρυάζονται ὅλοι μαζί, κ' ἕνας-
ἕνας.)

ΙΖΟΛ. Ψέματα λέει ! ψέματα ! — Ρήγα Μάρκο,
στὴ φούρκα στεῖλ' τον ! Εἶναι μαγεμένος !

ΟΙ ΑΛΛ. Στὴ φούρκα! — Στὴ φωτιά! — Φωτιά στὸ μάγο!
— Στὴ θάλασσα! — Στὰ σίδερα! — Στὰ κόκκινα,
στὰ πυρωμένα σίδερα ! — Στους λύκους
πετάχτε τον! — Naί, ναί ! στους λοβιασμένους!

ΒΡΑΓ. (δλότρεμη, αἰγανὰ πρὸς τὴν Ἰζόλδη.)
Ρήγισσα, ἰδέ τον, πρόσεξε !

ΙΖΟΛ. (μὲ πνιγμένη κραυγή.)

Ὁ Τριστάνος !

ΟΙ ΑΛΛ. Στὴ φωτιά! — Στὸ νερό! — Στὴ φούρκα ὁ μάγος!
— Στὴ θάλασσα! — Σκοτώστε τον! — Στὴ φούρκα!

(Ὁ Ρήγας πὺ διασκεδάζει πολὺ μὲ τὰ
σκώμματα ἐκεῖνα καὶ μὲ τὶς βρισιές,
ἀνοίγει μακριὰ τὸν κύκλο τῶν φρενια-
σμένων ἀρχόντων, πὺ στέκει ἀντίκρου
στὸν τρελό.)

P.M. Ἄκουε, τρελέ. Νὰ σὲ γλυτώσω ἀν' θέλῃς,
πρέπει τὴ λεβεντιά σου νὰποδειξῇς.
Μὰ νᾶναι τὸ κατόρθωμα μεγάλο·
γιατὶ ἀν' δὲν εἶσαι τόσο ἀντρειωμένος
σὰν τὸν Τριστάνο, θᾶσαι τότε μάγος,
καὶ κρύβεσαι ! Ποῦθ' ἔρχεσαι ;

ΤΡΙΣ. Θακούσης

Ρήγα Μάρκο· καὶ σύ, ρήγισσα, πρέπει
νάκούσης τί θὰ πῶ, γιατί μὲ ξέρεις !
Ποῦθ' ἔρχουμαι ; Ἄπ' τοὺς κάμπους τῆς
[Βρετάννης,
ἀπ' τὴ Γελούσα Βάρδια, ὅπου ὁ Ἄρθουρος,
ὁ Λαγκελόττος, κ' ἡ ὁμορφη Γινέβρα
ἔχουν μεγάλη σύναξη καλέσει,
ρηγάδες καὶ ἀρχοντόπουλα. Ἐσὺ, λείπεις·
μὰ εἶναι ὁ Ἀγαλάνος, ὁ ἄγριος Μαυροδέρμης,
καὶ εἶναι ὁ τρανὸς τῆς Ὀρβελάντας κύρης,

ὁ ρήγας Βόρδος εἶν' ἐκεῖ, ὁ Γαλάξος,
ὁ Πρηγκιβάλλης, κ' ἕκατὸ μαζί τους,
πῶχον καρδιά ἀπὸ σίδερο, καὶ λόγχι
μακροῖσκη, καὶ δόξες καὶ καμάρια !
Χτυποῦν καὶ τρέμει ἡ γίς· γιατί ὁ καθένας
τὰ κάλλη τῆς κυρᾶς του ἀπανωβάζει
ἀπὸ κάθ' ἄλλης ὁμορφῆς στὸν κόσμο.
Κ' ἔβλεπες γύρω νὰ λάμπουν παβιώνια
διαμαντοστολισμένα· καὶ νᾶνθοῦνε
στὰ ξύλινα, καλόφτιαστα πατάρια
ὄλο ὁμορφιές· σὰ νᾶχε τὸ λιβάδι
ἀναβλαστήσει, μὲ ἀνοιξη καινούρια,
πέλαγος ρόδα. Καὶ ἄξιφνα προβαίνει,
στὴ σέλλα καθισμένη τᾶσπρου ἀλόγου,
ἡ Γινέβρα τοῦ Ἄρθουρου. Καὶ ἡ ματιά τῆς
γελάει, καθὼς στὸ μέτωπό τῆς τᾶστρο·
φορεῖ χλαμύδα πορφυρή, καὶ πάνου
στὴν κεφαλή μιὰ λαμπερὴ κορώννα,
πὺ μέσα στὸ χρυσάφι λαμπυρίζουν
ἔφτὰ καρβούνια ἰσόμετρα, ὅπως φέγγουν
ἀγνάντια στὸ μεσοῦρανο φεγγάρι
τῆς Ἀμαξας τὰ μάτια. Κι ἀπ' τὸν κάμπο
ἀπλώθη πέρα ἕνας ἀχός : « Αὐτὴ ναι
ἡ πιὸ ὁμορφη τοῦ κόσμου ! Εὐτυχισμένος
ὁ Λαγκελόττος πὺ μέσ' στὴν καρδιά του
βασιλίτσα τὴν ἔχει ! » — Τέτοιο ἐγκώμιο,
δὲν τοῦ ἄξιζε. Ὁχι αὐτὴ, παρὰ μιὰν ἄλλη,
ἡ οὐράνια Ἰζόλδη, ὅλες περνᾶ στὰ κάλλη !
Γιὰ νὰ τὸ δείξω, βγήκα ἐγὼ στὴ μάχη.
Μπλάβα κι ἀσήμια, μὲ χρυσὰ πλουμῖδια,
φόρεσα τότε, καὶ χρυσὴ κορώννα·
τᾶρματα πῆρα, καὶ παληκαρήσια
κατέβηκα στὴν ἰζούστρα. Ρίχνω πρῶτα
τὸ Σκῶτον Ἀμορέττο, πὺ μαχότανε
γιὰ τὴν καλή του Σιδωνία, καὶ ρίχνω
τὸν Καλβάνο, γιὰ τὴν Κυρὰ τῆς Λίμνης,
καὶ τὸ Γαλάξο, ὡς πὺ μοῦ βγήκε ἀγνάντια
μὲ τρίμακρο κοντάρι ὁ Λαγκελόττος.
Ὁ δίκαιος Θεός, πὺ ἀντιστυλώνει
τὴ Δύναμη, μοῦ χάρισε στὸ χέρι
τόσην ὀρμή, πὺ τοῦ ἔμπηξα τὸ φράξο
στὸ θώρακα, καὶ τίναξα τὸν ἥρωα
ὄξω ἀπ' τὴ σέλλα. Καὶ σηκώθη τότε
ἀπὸ παντοῦ ἕνας ἦχος : « Ἄξιος, ἄξιος,
ὁ ἱππότης μὲ τὰ μπλάβα τὰ σημάδια,
πὺ πολεμᾶ γιὰ τὴν Ἰζόλδη ! Καὶ ἄμοιρη,
ἡ ὠραία κυρὰ πὺ ζῆ στὴν Κορνοβάλλη !
Ὁ Ρήγας Μάρκος νᾶλειπε, δὲ θᾶταν
γυναίκα πιὸ χαρούμενη στὸν κόσμο ! »

(Στὰ τελευταῖα τοῦτα λόγια, ὁ Ρήγας
Μάρκος, πὺ ὡς τώρα ὄλο γελοῦσε καὶ
περίπαιζε, ἀνάβει ὄλος θυμὸς. Ἡ ζή-
λεια καὶ ἡ ὑποψία ξανακυριεύουνε τὴν
καρδιά του. Χυμίζει φοβερός, ἀρπάζει
τὸν τρελό, καὶ τὸν τινάζει χάμου.)

P.M. Ὁχι, κακοῦργε ! ψέματα ! Εἶσαι ψεύτης !
Τὸ αἶσχος αὐτὸ δὲν τᾶπε στόμ' ἀνθρώπου !
Ἡ ὁμορφη Ἰζόλδη μ' ἀγαπᾶ μὲ ἀγάπη
τρισεγγαλή, πὺ δύναμη στὸν κόσμο
ποτὲ δὲ μοῦ τὴν παίρνει, μήτε δόλος !

- Τρελέ καταραμένη! Για τὸ ψέμα
 πὸν εἶπες, σὶς φλόγες τῆς πυρᾶς θὰ βάλω
 νὰ σὲ στήσουν νὰ φλέγῃς ὅλη νύχτα!
- ΟΛΟΙ Στὴ φωτιά! στὴν πυρά!
- ΤΡΙΑΣ. (ξεκαρδισμένος μὲ γέλοια τρελά.)
 Ναί, ὦραια! ἀπόψε
 θανάψω μὲ τὴ ρήγισσα! Τί ὦραιος
 γάμος πὸν θάναι μὲ χρυσὰ λυχνάρια!
- ΙΖΟΑ. Δὲν τὸν ἀφήνεις, ρήγα; Μὴ θυμώνης!
 Δίχως μυαλὸ στὸν κόσμον γυροφέρνει,
 κι ὅλα τὰ χάβει, ὅ,τι στὸ δρόμο ἀκούσῃ!
- P.M. "Ἄχ, ρήγισσα! Τὰ λόγια σου μ' εὐφραίνουν.
 "Ομορφα τῶρες· καὶ ἄλλο δὲν κακιώνω. —
 Τρελέ, δὲ θὰ σὲ κάψω! "Ομως, πρὶν φύγῃς,
 κάμε μὴς κι ἄλλο ἀστεῖο. Κύρ 'Αντρέττο,
 κύρ Δενοάλη, καὶ σὶ, Γοντοῖνε,
 παίξετε μὲ τὸν ξένον τὸ λεβέντη
 δυὸ-τρεις σπαθιές. Ποιὸς ξέρει, ὁ κατεργίρης
 ἂν παίξῃ τὸ σπαθὶ καὶ τὸ κοντάρι.
 Καλοδεμένος φαίνεται, κι ἄς εἶναι
 κουρεμένος σὰν πρόβατο.
 (Πρὸς τὸν Κακὸ Νέο.)
 Ἔμπρός, νέε!
 τράβα τὴ σπάθα! χτύπα!
 ("Ὁ Δαρδινέλλος τραβᾷ τὸ σπαθὶ καὶ
 χύνεται ἀπάνω στὸν Τριστάνο.)
- Ὁ Ν. Νά! λουβιάρη!
- ΤΡΙΑΣ. Τρέχα! σὰν τὸ σκυλί!
 ("Ἐχει ἀρπάξει τὴ ράβδα του ἀπὸ χά-
 μου, καὶ φυλάγεται παληκαρήσια.)
- Ὁ Ν. Φυλάξου!
- ΤΡΙΑΣ. Πίσω,
 καὶ σ' ἔφαγα!
- P.M. Μπρός, φίλοι μου, ἡ σειρά σας!
 Ἄρχίζει τώρα ὁ ἀγὼνας τῶν ἀρμάτων.
 ("Ὁ Ἄντρέττος, ὁ Δενοάλης καὶ ὁ Γον-
 τοῖνος, καθὼς καὶ ἄλλοι, βλέποντας τὸ
 Νέο πὸν τραβιέται πίσω, περικυκλώ-
 νουνε τὸν Τριστάνο καὶ ἀρχίζουνε μὲ
 τὰ γυμνά τους σπαθιά νὰ τὸν κεντοῦνε
 σ' ὅλο τὸ κορμί.)
- ΟΛΟΙ Δῶστε του.—Στὰ καπούλια! —Στὸ λαρίγγι!
 —Νά τος ὁ πρωτοστάτης τῶν κυράδων!
 —Ὁ νικητὴς τοῦ Λαγκελόττου! —Νά τος
 ὁ ψεύτικος Τριστάνος! —Δῶσ' του! —Κόφ' τον!
 —Ἄντιστέκεται! —Δῶσ' του πάλι! —Θάναι
 μαγεμένος! —Ζαρώνει! —Ἀποτραβιέται!
 —Στὴν πλάτη!
- ΑΝΤ. "Ὅχι! στὸ μούτρο! Ἐκεῖ.
 (Τονὲ χτυπᾷ προδοτικὰ μὲ μιὰ μπηχτὴ
 στὸ μάγουλο, καὶ τὸ αἷμα πετιέται.)
 Ἄ! τὴν ἔφαγες!
- ΔΕΝ. Κ' εἶναι τὸ αἷμα πορφυρό!
- ΟΙ ΑΛΛ. Καὶ στάζει!
- Πιτσιλάει!
- ΙΖΟΑ. (Βλέποντας τὸ αἷμα, τινάζεται περίτρο-
 μη καὶ βιάζει μιὰ σπαραχτικὴ κραυγή.)
 Ἄχ!
 ("Ὅλοι σταματοῦνε σαστισμένοι.)
- P.M. Ἰζόλδη, γιατί τρέμεις;
- ΙΖΟΑ. (Παίρνει ὅλο τῆς τὸ θάρρος καὶ προ-
 βαίνει ἀποφασιστικά.)
 Ἄρχοντες, Ρήγα! φτάνει πιά, σταθῆτε!
 Εἶναι δικός μου!
 ("Ἀνοίγουνε ὅλοι τὸν κύκλο.)
 Μόνη ἐγὼ ταιριάζει
 σκληρὰ νὰ τὸν παιδέψω γιὰ τὸ θράσος του!
 "Ὅχι μὲ τὸ σπαθὶ· μὲ τὴν κρεμάλα! —
 Γλυκέ μου ρήγα, κάγε μού τον δῶρο!
 Δὲ θὰ μ' ἀγγίξῃ ἢ βρώμα, ὁ σιχαμὸς του!
 Τὰ μάτια μου θὰ κλείσω, νὰ τὸν πάω
 στὴ φούρκα· καὶ θὰ δῆς, πῶς ἐγὼ ξέρω
 νὰ δράχνω τὴν Ἐκδίκηση στὴ φούχτα
 μὲ τὸ βαρὺ, τὸ δίκικοπο σπαθὶ τῆς!
- P.M. (πὸν ξαναγίνεται σκληρόκαρδος.)
 Δὲν τὸ γνώριζα, ὦ νιόφαντη Ἀμαζόνα,
 πῶς τέτοια φλόγα σοῦ ἀναβε τὰ στήθια!
 Εἶναι δικός σου! Μὴν τὸν θανατώσῃς,
 μὰ γλέντι μὲ τὸ βάσανο τὰργό του!
- ΙΖΟΑ. (μὲ προσποιημένη ἀπονιά, ζυγώνοντας στὸν
 Τριστάνο.)
 Κατάλαβες, ὦραιε μου Τριστάνε;
 κατάλαβες;
 (Μὲ χαμηλὴ φωνή.)
 Σὲ λύτρωσα!
 (Μὲ δυνατὴ φωνή.)
 Γονάτισε!
 ("Ὁ Τριστάνος σωριάζεται, ζαρώνει χάμου.)
 Χώσου μέσα στὴ γῆ, σὰν τὸ σκουλήκι
 πὸν σέρνεται στὸ χῶμα. — Μοναχὸς του,
 ἄς μείνῃ ἐδῶ, βαρῶνοι! ἄς μὴν ἀκούῃ
 τὸν ἦχο τῆς φωνῆς ἢ τῶν ἀρμάτων!
- ΤΡΙΑΣ. (ἀγκαλιάζοντας τὰ πόδια τῆς Ρήγισσας.)
 Ἀγάπη μου! λαχτάρω μου! λουλούδι
 τῆς καρδιάς μου! Στὰ χεῖλη σου ἄς πεθάνω.
 Στὴν ἀγκαλιά σου ἄς σβήσω! ἄς ξεψυχήσω!
- P.M. Ναί, ἀφήστε τον. Πᾶμε! — Ἐχε γειά, τρελέ μου!
 Τὴ ρήγισσα σοῦ τὴ χαρίζω. Πάρ' τη
 γιὰ νὰ τὴν πᾶς στὰ σύννεφ' ἀπὸ πάνου
 κοντὰ στὸν οὐρανὸ, σ' ἓνα παλάτι
 γεράνιο καὶ κρυστάλλινο· κι ἂν θέλῃς,
 σφάξε κι ὅλη τὴ σύναξη τοῦ Ἀρθούρου,
 γιὰ χάρι τῆς Ἰζόλδης πὸν πεθαίνει
 μὲ πίκρα καὶ καημὸ γι' αὐτὸ τὸ μούτρο!
 Χά! χά! Ἐλα! Πᾶμε πιά! Σήμερα ἢ Κούρτη
 μ' ἐξαίρετο παιγνίδι ἔχει γλεντήσει!
 ("Ὅλοι γελοῦνε καὶ περιπαίζουνε τὸν
 Τρελό. Ὁ Ρήγας παίρνει ἀπὸ τὸ χέρι
 τὴ Ρήγισσα, κι αὐτὴ προχωρεῖ καὶ
 μπαίνει στὰ δωμάτια τῆς· ὕστερα φεύ-
 γει κι ὁ ἴδιος ἀνάμεσα στὴ διπλὴ γραμ-
 μὴ τῶν ἀρχόντων πὸν προσκλίνονται
 μπροστά του. Ὁ Κακὸς Νέος σιμώνει
 στὸν Τριστάνο, καὶ τοῦ δίνει μιὰ μὲ τὸ
 θηκάρι τοῦ σπαθιοῦ του. Ἡ Βραγγιά-
 να βλέπει τὸ κακότροπο κίνημα καὶ
 τρέχει κρυφὰ σιμὰ στὸν Τριστάνο. Τοῦ
 ψιθυρίζει:)
- ΒΡΑΓ. Περίμενε!
 (κ' ὕστερα μπαίνει κι αὐτὴ στὰ δωμά-)

τια τῆς Ἰζόλδης. Τώρα, μόνος ὁ Ἄντρεττος μένει ἀκόμα στὸ κατώφλι. Μ' ἓνα πήδημα ὁ Τριστάνος, ἀπὸ κεῖ πού εἶτανε προύμυτα ζωωμένος, χύνεται καὶ τὸν ἀρπάζει ἀπ' τὸ λαιμό, σκούζοντας μὲ τὴν ἀληθινὴ καὶ σταθερὴ φωνή του :)

ΤΡΙΣ. Προδότῃ ! κολασμένε !

Μὲ γνωρίζεις ;

ΑΝΤ. (κατατρομαγμένος.)

Ποιός εἶσαι; Ἄχ! ὁ Τριστάνος!

ΤΡΙΣ. Ναί! ὁ Τριστάνος! Σ' ἀρπάξα στὰ νύχια!

ΑΝΤ. Βοήθεια! Βρυκολάκιασε!

ΤΡΙΣ. Μὴ σκούζης!

ΑΝΤ. Ρήγα! βοήθεια!

ΤΡΙΣ. Σύρε τὸ σπαθί σου!
Φυλάξου, εἰδὲ σὲ σφάζω! Θὰ σὲ πνίξω
στὸ αἷμα σου!

(Ὁ Τριστάνος ἔχει σύρει ἓνα κοντὸ σπαθί κάτω ἀπὸ τὸ ράσο του· ὁ Ἄντρεττος ἀπελπισμένος πιά, τραβᾷ τὸ δικό του. Παίζουνε λίγες καὶ γλήγορες σπαθιές· μὰ ὁ Ἄντρεττος ὄλο καὶ ὑποχωρεῖ μπρὸς στὴ μανία τοῦ ἄλλου.)

ΤΡΙΣ. Νά! ἔτσι!

ΑΝΤ. Ἄχ! καταραμένε!

ΤΡΙΣ. Σὲ σκότωσα! Πέθανε, κολασμένε!

(Τονὲ σπρώχνει ὡς τὴν κορτίνα δεξιά, πὺν κρύβει τὴν χαμαρούλα, καὶ τονὲ ρίχνει μέσα μὲ μιὰ σπαθιά. — Μόλις ξαναπέση ἡ κορτίνα, παρουσιάζεται ἀπ' ἀριστερὰ ἡ ΙΖΟΛΔΗ, ὀλότρεμη ἀπὸ ἀγάπη καὶ τρομάρα.)

ΙΖΟΛ. Τριστάνε!

ΤΡΙΣ. Ἰζόλδη!

ΙΖΟΛ. Τριστάνε μου, ἐσύ 'σαι;
Σὲ βλέπω, καὶ δὲν τὸ πιστεύω ἀκόμα·
τρέμω....

ΤΡΙΣ. Μὴν τρέμης· εἶμαι γώ· μὲ βλέπεις!
Γιὰ νὰ σὲ ἰδῶ, κούρεψα τὰ μαλλιά μου,
καὶ φόρεσα τὸ σάκκο καὶ τὴν τρέλα!
Δὲν ἔπρεπε νὰκούσης τὴ φωνή μου,
παρὰ τὸν ἦχο τῆς καρδιάς μου. Καὶ εἶπα,
νὰ ξεψυχήσω ἀπὸ καημὸ καὶ λύσσα,
πὺν εἶδα τὴ μέρα πὺν ἡ καλή μου φίλη
μ' ἀπόδιωξε καὶ μ' ἔβρισε!

ΙΖΟΛ. ὦ γλυκέ μου
Τριστάνε, ἴσως καὶ σ' ἄκουσα καὶ σ' εἶδα!
Μὰ ἡ προδοσία μᾶς ζώνει· κ' ἡ ἀλλαγμένη
μορφὴ σου, καὶ τῶν λόγων σου ἡ ἀλήθεια,
μποροῦσαν νᾶναι ἐπίβουλο παιγνίδι
κανενὸς μάγου! Εἶμαι δική σου πάντα!
Πάρε με! Ναί! πεθαίνω ἀπ' τὸ μεθήσι
πὺν ξεπερνᾷ κάθε χαρὰ στὸν κόσμο.
Τὴν ἔχω πιεῖ τὴ-συφορὰ μου ἀκέρια!
κι ὄλη ἡ χαρὰ μου ἐτούτη, θὰ μὲ πνίξῃ!

ΤΡΙΣ. Ἰζόλδη, Ἰζόλδη! ἀνάγκη πιά νὰ φύγω!

ΙΖΟΛ. Ὅχι! ἂν θὰ φύγης, ἔρχουμαι μαζί σου!

• Μακριὰ ἀπὸ σὲ μαραίνεται ἡ καρδιά μου,

κ' ἐσύ πονεῖς δίχως ἐμέ! » Τραγουδί
πὺν μούπες σύ, κ' ἐγὼ θὰ τραγουδήσω
μὲ τὴ χαρὰ στὸ αἷμα μου! Μὲ σένα!
Τὴν ξέρεις σὺ τὴ χώρα τῶν Μακάρων,
ὅπὺ κανέννας δὲ γυρνᾷ! ὦ! ζωὴ μου!
καὶ ἀγάπη μου! Ἡ νέα Αὐγὴ στὰ ξένα
θὰ μᾶς φωτίσῃ! Ὁ Ἐρωτας αἰώνια
μᾶς ἀγκαλιάζει!

ΤΡΙΣ. Στὴν Αὐγὴ, στὰ οὐράνια,
στὸ αἰώνιο Φῶς! Δὲν εἶμαι πιά ὁ Τριστάνος,
ἡ Ἰζόλδη πιά δὲν εἶσαι: — αἰώνια φλόγα,
καὶ ἀπέραντη πυρὰ ζωῆς καὶ ἀγάπης!

Ἔλα, πᾶμε, γλυκειά μου!

ΙΖΟΛ. Πᾶμε!

(Ἀκούονται τὰ βούκινα πὺν λαλοῦνε
γιὰ τὸ κυνήγι. Οἱ δυὸ ἀγαπημένοι στέ-
κονται τρομαγμένοι.)

Ὁ Ρήγας

κινάει γιὰ τὸ κυνήγι.

ΤΡΙΣ. Δὲ μᾶς βλέπει
κανέννας πιά! ὦ οὐράνια Ἐλευτεριά!
(Φεύγουνε, ἀγκαλιασμένοι, ἀπὸ τὴ δε-
ξιά θύρα.)

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΝΕΟΥ (πὺν κράζει ἀπὸ μέσα, ἀρι-
στερά.)

Ἄντρεττο! Κύρ Ἄντρεττο!

(Ἡ κορτίνα ἀνοίγεται καὶ παρουσιάζε-
ται ἡ νεκροπράσινη μορφὴ τοῦ Ἄν-
τρεττου. Σέρνεται χάμου στὸ κατώφλι.)

ΑΝΤ. (μὲ ἀπελπιστικὸν ἀγῶνα.)

Δαρδινέλλο!

Ἡ Ρήγισσα φεύγει μὲ τὸν Τριστάνο!

Πάρ' τὸ σπαθί! Καὶ τρέξε! Σκότωσέ τον!...
(Ὁ ΚΑΚΟΣ ΝΕΟΣ μπαίνει μέσα τρέ-
χοντας. Ἐχει ἀκούσει τὴν προσταγή,
καὶ ἀρπάζει τὸ σπαθί πὺν τοῦ τινάζει
ὁ Ἄντρεττος. Καὶ καθὼς αὐτὸς τρέχει
νὰ κυνηγήσῃ τὸ ταῖρι πὺν φεύγει, ὁ
λαβωμένος δούκας σωριάζεται καταγῆς
νεκρός.)

Τελειώνει τὸ δεύτερο μέρος.

(Ἀκολουθεῖ)

Μεταφρ. Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

Ἐνας πόθος γενναῖος μοιάζει σὲ κάθε χώρα σὰ νὰ φω-
λιάζῃ μέσα στῆς γυναίκα τὰ στήθια. Ὁ πόθος κάποτε
κάνει φτερά, πετιέται ὄξω καὶ μαζί του σέρνει στάνοιχτὰ
τὴν ψυχὴ τῆς γυναικῆσια, πὺν τὸ κατάλαβε λὲς πὺν εἶναι
δειλὴ, καὶ γιὰ νὰ δείξῃ ἀντιεῖα, πηγαίνει νὰ πάρῃ τὴν ὀρ-
μὴ τῆς ὡςπὺν νὰ φτάσῃ πὺν μακριὰ κι ἀπὸ τὸν ἄντρα.

ΨΥΧΑΡΗΣ